

Corin BRAGA
— *Fiction-Ltd* —
Luiza Textoris

roman

POLIROM
2012

© 2012 by Ediura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/Ann_Mei

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRAGA, CORIN

Lutza Textoris / Corin Braga. – Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2899-5

ISBN ePub: 978-973-46-3100-1

ISBN PDF: 978-973-46-3101-8

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Își continuă drumul pe coridorul de beton scufundat. Pașii săi aveau un ecou ca un declic de armă, repetat în pocnete scurte tot mai îndepărtate. Privind muchiile tavanului și ale podelei, care fugeau paralele înainte la nesfârșit, simți că îl cuprinde un sentiment de sufocare și panică. „Acesta să fie locul în care trebuie să stau ascuns? Să aștept aici până se termină totul? Am să devin claustrofob. Am să înnebunesc!”

— Psst! se auzi o voce. Cauți o ieșire? Vino și ajută-mă, tocmai am săpat eu una.

Anir intră mirat pe ușa întredeschisă de unde venise chemarea. Cățărat pe o masă, sau un lădoi, nu deosebea prea bine, se afla un individ care scobeia de zor cu o rangă în tavan. La picioarele mesei se formase un morman de moloz și pietre, iar tavanul părea pe cale de a fi străpuns. La început, din cauza penumbrei din încăperea, luminată doar pieziș de becurile de pe coridor, dar și a prafului alb care plutea în aer și îi pudra hainele și fața, Anir nu îl identifică pe cel care săpa. Dar când acesta părăsi masa și sări lângă el, îl recunoscu pe Vroclav Vladinski.

— Domnule doctor! se miră. Ce faceți aici?

— Am deschis o ieșire, nu vezi?! Vino cu mine, îți arăt drumul afară.

— Nu știu dacă e bine să ies, răspunse cu îndoială Anir. Mi s-a spus să mă ascund aici. Aici sunt protejat. Afară aș putea fi linșat.

— Ești nebun. Te ascunzi într-o fortăreață goală?

— Nu e goală. E plin de oameni aici.

— Nu asta am vrut să spun. Cum poți suporta spațiul acesta închis? Ieși afară, vino în lume.

Fără să mai aștepte un răspuns, se urcă înapoi pe masă, desprinsă ultima bucată de ciment care astupa gaura și îl trase pe Anir odată cu el afară. Ieșiră pe acoperișul clădirilor din stațiunea experimentală. Înaintând pe suprafețele înclinate în diverse unghiuri, printre hornuri și luminoare de forme geometrice, ajunseră la marginea complexului, în dreptul gardului care proteja incinta. Vladinski sări, iar Anir, deși simțea că face o greșală, își luă avânt și îl urmă peste gard.

Fulviu ajunsese abia după-amiază la familia Textoris. Dormise întruna de când se aruncase în pat dimineața precedentă și abia reușise să se scoale. Când sună la ușă, Michael Textoris îl invită să intre și îi spuse că Luiza părea să fie în plină criză psihotică. Nu își amintea pe unde rătăcise în urmă cu două zile, nu știa nici măcar că fusese plecată de acasă și continua să dea semne de dezorientare acută. Acum era cu doctorul Vladinski, care îi făcea un control.

— Într-adevăr, spuse Fulviu, ieri-dimineață nu își amintea nimic de zgârietura mea de pe frunte. Cred că s-a întors mental într-o perioadă de dinainte de incidentul cu doamna Textoris.

— Așa spune și Vroclav. Apropo, te roagă să îl aștepti, vrea să discute cu tine.

Medicul ieși din camera Luizei după o oră, vorbi ceva cu Michael, apoi îl invită pe Fulviu să îl însoțească. Fulviu refuză la început, motivând că ar fi vrut să o vadă întâi pe Luiza, dar Vladinski îi spuse că oricum până a doua zi nu va putea vorbi cu ea fiindcă îi dăduse niște somnifere puternice. Decisese să o supună unui tratament de somnoterapie, până își revenea din criză. Așa că amândoi părăsiră locuința familiei Textoris și traversară centrul, îndreptându-se spre parcul orașului.

— Doamnă Friator sau, dacă accepți să te tutuiesc, Fulviu, începu el. Nu știu dacă îți dai seama că Luiza a suferit o decompensare. Nu e prima criză, în urmă cu doi ani a avut un episod de catalepsie în care a dormit câteva săptămâni. Din păcate, lucrurile pot involucra rapid, mi-e teamă să nu fie începutul unei schizofrenii. Iartă-mă că îți vorbesc brutal de direct, dar vreau să știi cum stau lucrurile, ca să mă ajuți.

— De ce vorbești de schizofrenie? Nu poate fi mai degrabă vorba de o reacție nevrotică la niște traumatisme? Întâi moartea Emmei Textoris, iar acum isteria Reginei la ideea căsătoriei sale.

— Ai citit cărți de psihanaliză?

— Mai demult. Acum nu mai citesc.

— Atunci știi că germenii unei schizofrenii se află, după unii psihanalizști, într-o relație nefericită cu mama, în primii ani de viață.

— Vă referiți la refuzul Reginei de a o naște pe Luiza?

— Întocmai. Îmi pare bine că putem discuta asemenea lucruri. La moartea tatălui ei, Regine a suferit un șoc pe care nu l-a depășit. În sinea ei, a refuzat să accepte moartea. Și atunci nașterea Luizei îi apărea ca o forțare de a ieși din trecut unde se fixase și de a merge mai departe în viitor. A o naște pe Luiza însemna a accepta că tatăl ei a murit.

— Și de aceea se împotrivesc fiecărui eveniment care anunță o nouă etapă în viața Luizei? Cum ar fi căsătoria?

— Desigur. Acum, îți dai seama că unui asemenea copil i se inculcă o mare vinovăție: aceea că existența lui este plătită cu prețul unei alte vieți. Dacă el se naște, altcineva moare. Încât preferă inconștient să nu se mai nască. Se consideră el însuși un mort.

— Așa se explică faptul că Luiza nu vrea să trăiască în lumea reală și iubește atât de mult visul?

— Da. Iar aici vine vorba despre tine. Apariția ta în viața ei, ca bărbat, ar fi un lucru bun în sine. Dar tu o încurajezi să viseze. Am înțeles chiar că ai învățat-o diferite tehnici de a visa. O ajuți să se transforme într-un caz tipic de onirofilie. Să își construiască o lume paralelă, din care, iată, acum aproape că nu mai poate să iasă.

— Întotdeauna vorbiți atât de complicat și de prețios? Întrebă Fulviu cu o agresivitate reținută.

— E o deformație profesională – un psihiatru care se respectă nu se poate exprima decât în concepte, comentă sec Vladinski.

Cei doi nu mai deschiseră vorba o bună bucată de vreme. Fulviu mergea cu ochii în pământ, pe aleea ce mărginea lacul din parc. Apa era secată, pe fund se vedeau pietre și obiecte diforme, învelite într-o manta de noroi uscat și alge. În mijlocul lacului se afla epava unei biciclete de apă de mult scufundate, topită de rugină. Vântul aducea un miros greu, de mâl, în care se amestecau arome iuți de frunze strivite. Vroclav Vladinski pășea alături de tânăr, cu sprâncenele încruntate, unite deasupra nasului într-o singură linie de păr mergând de la un ochi la celălalt.

— Știi cum mi-ai apărut prima oară în vis?

— Nu, răspunse contrariat Vladinski.

— Ca un homosexual gras și lasciv care mă ademenea într-o cameră de hotel.

— Se poate. E un răspuns de apărare. Ți-e teamă de mine, o parte din tine mă respinge.

— V-am visat și azi-noapte...

— Tot într-o postură degradată? Ce făceam?

— Îl îndemnați pe cineva apropiat mie să iasă dintr-o chilie subterană.

— Să înțeleg totuși că nu-mi ești complet ostil și că accepți ceea ce îți spun?

— Doar că, reluă Fulviu, ieșirea din chilie i-ar putea aduce acelei persoane moartea.

Vladinski medită o vreme înainte de a răspunde.

— Aș vrea să îți dai seama că visul tău simbolizează un refuz nevrotic de a accepta realitatea. În fond, tu o încurajezi pe Luiza să se izoleze într-o personalitate infantilă.

— Spuneți-mi, domnule doctor, cum aveți de gând să evitați asta? Îi veți da Luizei medicamente care să o mențină într-o stare de prostrație? O veți împiedica să se confrunte cu propria ei problemă transformând-o într-o legumă?

— Schizofrenia nu poate fi vindecată, ci doar oprită. Dar, desigur, după ce depășește șocul, se poate reduce doza de tranchilizante și încerca o psihanaliză.

— Și anume?

— O serie de ședințe în care să interpretăm ceea ce i se întâmplă. Să o ajut să devină conștientă de conflictul ei. Dar credeam că știi ce înseamnă o psihanaliză...

— Eu nu interpretez.

— Ce vrei să spui?

— Visele nu trebuie interpretate. Visele trebuie duse până la capăt. Eventual, poți încerca să le influențezi desfășurarea, să le îndrepti către o rezolvare fericită.

— Și cum faci asta?

— Participând la visele celuilalt. Lăsându-te condus în lumea lor.

— Și dacă sunt vise psihotice?

— Atunci îl însoțești pe celălalt în nebunie. Dacă îl iubești îndeajuns.

— Acum înțeleg, murmură Vladinski. Nebunia Luizei e naturală, a ta e prin participare. Mă întreb de ce faci asta?! Suferi de un complex al salvatorului? Ți place să sari în apă după cei care se îneacă? Sau sperii în secret să te înece și tu?

— Nu e nevoie să deveniți agresiv...

— Cred că ești conștient de pericole: Dacă eșuezi, nu doar ea va rămâne captivă în propria lume fantasmatică, dar s-ar putea să nu mai poți ieși nici tu.

Se lăsa înserarea. Cei doi se ridicară de pe banca unde ședeau de o bună bucată de vreme și porniră înapoi spre centru. Aleea de pe partea aceea a lacului era pustie, însă pe latura opusă treceau perechi de tineri și pensionari. Restaurantul de pe insulă își deschisese porțile, podul care se boltea peste brațul secat al lacului era încoronat cu un șir de becuri multicolore. Pe geamurile luminate ale clădirii ieșea o muzică puternică și tonică, dar ritmul ei se pierdea înghițit de tufișurile întunecate printre care porniseră Vroclav și Fulviu.

— Caietul e într-adevăr o metodă bună de a păstra controlul asupra a ceea ce visezi, recunoscui Vladinski. Descrie-mi celelalte „tehnici”.

Fulviu îi vorbi despre visatul propriului corp, despre concentrarea asupra picioarelor, a mâinilor și a dublului.

— Doar nu vrei să te cred! izbucni Vladinski. Astea sunt aiureli ezoterice! Ai citit prea mulți profeți ai stărilor alterate de conștiință. Îmi închipuiai că ai mai multă luciditate. Ai cunoscut vreun vraci, vreo vrăjitoare, vreun radiestezist? Te-a convertit vreun șaman?

— Nu...

— Dar crezi în ei? În corpul eteric, în călătoria astrală, în arta de a visa, în viața după moarte și toate celelalte?

— Adevărul este că, de fiecare dată când am întâlnit pe cineva care pretindea că are un contact cu supranaturalul, era un șarlatan, un exaltat sau un nebun.

— Dar ești credincios? insistă Vladinski.

— Nu știu. Tot ce pot spune este că deocamdată caut.

— Și pentru căutarea asta ești gata să o sacrifici pe Luiza, transformând-o într-un caz de parapsihologie șamanistă! Cum poți crede în controlul visului și alte spiritisme?

— Cred doar în ce am trăit eu însumi.

— Ai grijă ce faci, spuse Vladinski cu voce scăzută. Te joci pe marginea dintre realitate și delir. Îți poți provoca singur o decompensare. Vei ajunge și tu pacientul meu.

— Sau o voi aduce înapoi pe Luiza.

— Dar pe tine cine te aduce înapoi?

— Eu nu sunt preocupat atât de mult de vise. Pe mine mă interesează altceva. Dar am început să le explorez pentru Luiza.

— Sfatul meu este să nu o mai vezi, cel puțin o vreme.

— Pe ea nu o întrebați ce își dorește? Chiar așa de puțină încredere aveți în voința ei?! La atâta pasivitate își reduc psihiatrii de azi pacienții? Nu știu dacă Luiza poate fi salvată, nu știu dacă eu o pot ajuta, dar sunt convins că tratamentul cu sedative nu e o soluție.

— Bine, conchise Vladinski concesiv. Atunci haide măcar să încercăm să colaborăm. Promite-mi că îmi povestești tot ce apare nou în relația ta cu ea.

— Așa să fie!

Urmă o noapte foarte agitată pentru Luiza. În plin miez de întuneric, se trezi dintr-un coșmar care o făcuse să plângă. Se ridică din pat și se duse la baie să se spele pe față. Însă în loc să o înprospăteze, apa rece îi spori starea de confuzie. O simțea pe piele de parcă ar fi fost fierbinte, încât nu își mai deosebea conturul pielii. Se aplecă spre oglindă pentru a înțelege de ce are impresia că se dizolvă în aer și se pironi în propriii ochi, reflectați în argintul sticlei. O clipă limpezi, ochii